

הסנאי שלנו

ג. סקרביצקי

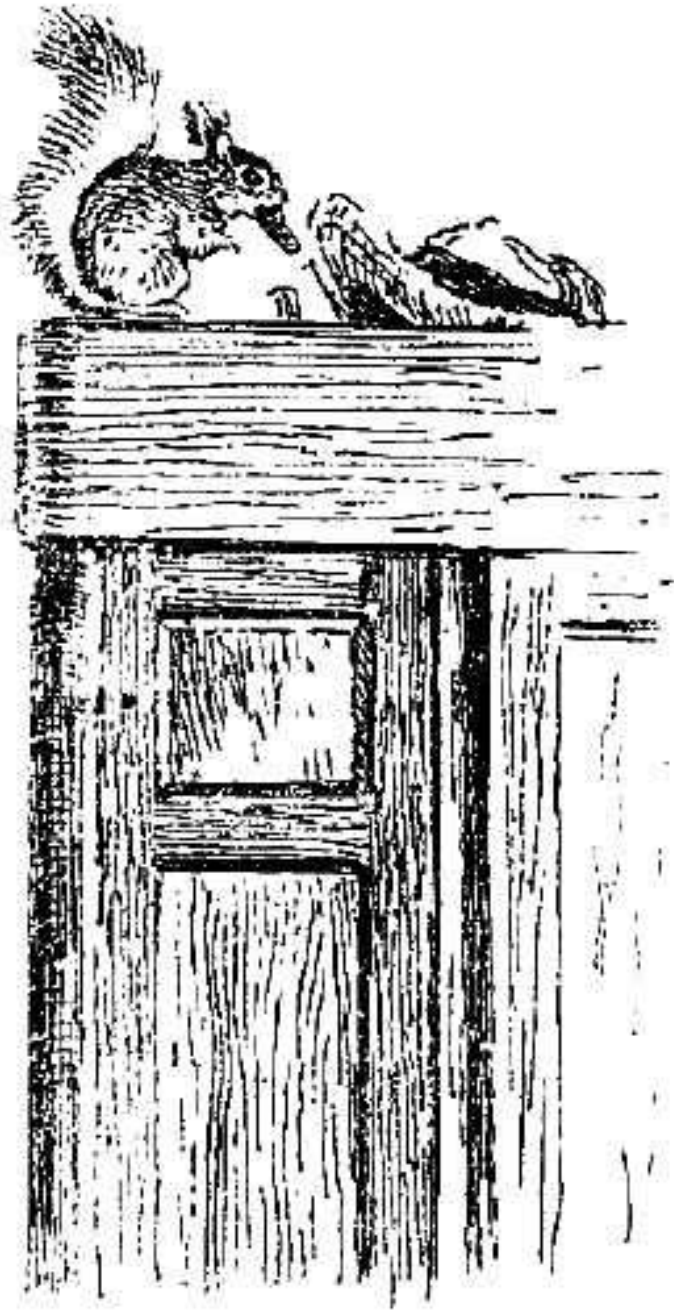

לקיר קרניים גדולות של אייל. הסנאי עלה עליהן
לעתים קרובות וישב שם כמו על ענף של עץ.
אותנו, הילדים, הוא הכיר היטב. כשרק נכנסנו
לחדר היה קופץ ממקום כלשהו, כמו מארון, ישר
על הכתף. סימן שביקש קוביית סוכר או ממתק.
הוא מאוד אהב ממתקים.
את הסוכר והממתקים שמרו אצלנו במזנון. אף
פעם לא סגרו אותם כי אנו, הילדים, לא לקחנו בלי
לבקש קודם.
והנה פעם אמא קוראת לנו לחדר האוכל ומראה לנו
סל ריק:
"מי לקח את הממתקים מכאן?"
הסתכלנו זה על זה ושתקנו. לא יודעים מי עשה

פעם קיבלנו במתנה סנאי צעיר. הוא התרגל אלינו
מהר, רץ בכל החדרים, טיפס על ארונות, מדפים,

וכל כך בזריזות שאף פעם לא הפך ולא שבר דבר.
בחדר העבודה של אבא, מעל הספה, היו מחוברים

זאת. אמא נענעה בראשה אבל לא אמרה דבר.
ולמחרת נעלמו קוביות סוכר מהמזנון ושוב אף אחד
לא הודה שלקח. אבא התרגז, אמר שעכשיו הוא
ינעל הכל ובמשך שבוע לא ייתן לנו ממתקים.
גם הסנאי נשאר ללא ממתקים. לפעמים בא אלינו,
עולה על הכתף, פניו נוגעים בלחי, מושך בשיניים
באוזן - מבקש סוכר. ומאין ניקח?
יום אחד אחרי הארוחה ישבתי על הספה וקראתי.
פתאום ראיתי שהסנאי קופץ על השולחן, תופס
פרוסת לחם בשיניו ויורד לרצפה ומשם על הארון.
ואני רואה, אחרי דקה הוא שוב על השולחן, תופס
פרוסה שנייה ושוב אל הארון.
"חכה" חשבתי "לאן הוא לוקח את כל הלחם

הזה?" עליתי על שרפרף והצצתי על הארון. ואני רואה – מונח כאן כובע ישן של אמא. הרמתי אותו והנה! מה שלא היה שם! גם סוכר, גם סוכריות, גם לחם וכל מיני אוכל.

רצתי ישר לאבא והראיתי: "הנה מי שגונב אצלנו!" ואבא צוחק ואומר:

"איך זה שלא חשבנו על כך קודם! הרי הסנאי שלנו עושה לעצמו מחסנים לחורף. עכשיו סתיו וכל הסנאים בחופשי אוספים מזון לחורף וגם זה שלנו לא נמנע מכך, גם הוא מכין מלאי."

אחרי המקרה הזה הפסיקו אצלנו לנעול את הממתקים, ורק שמו וו על דלת המזנון, כדי שהסנאי לא יוכל להיכנס.

אבל זה לא הרגיע את הסנאי והוא המשיך להכין לעצמו מלאי לחורף. ימצא פרוסת לחם או אגוז, מיד תופס, רץ ומסתיר במקום כלשהו.

ופעם הלכנו ליער לאסוף פטריות. חזרנו לפנות ערב עייפים. את הסל עם פטריות שמנו על החלון, שם איפה שקריר, כדי שלא יתקלקלו עד הבוקר.

אנו קמים בבוקר והסל ריק. איפה הפטריות שלנו? ופתאום אבא קורא לנו מחדר העבודה שלו. רצנו לשם, מסתכלים – הקרניים של האייל מעל הספה מלאים בפטריות. על הוו של המגבת, אחרי המראה ואחרי הציור – בכל מקום פטריות. זה הסנאי שעמל בבוקר ותלה את הפטריות לייבוש לחורף.

ביער הסנאים תולים פטריות לייבוש על ענפי העצים. וכך גם עשה זה שלנו. כנראה הרגיש שחורף קרוב.

ומהר מאוד באו גם הימים הקרים. הסנאי תמיד הסתתר בפינה כלשהי, שם איפה שחמים, ופעם הוא נעלם לגמרי. חיפשנו, חיפשנו ולא מצאנו אותו בשום מקום. כנראה ברח לגינה ומשם ליער. חבל היה לנו אבל לא היה מה לעשות. התחלנו להבעיר את התנור, סגרנו את אשנב האוורור, שמנו עצים, הדלקנו. ופתאום בתנור נשמע רעש, שפשוף! פתחנו מהר את האשנב והסנאי קפץ משם וישר על הארון. אבל העשן מהתנור יוצא לתוך החדר ולארובה לא

ניכנס. מה זה? אז אחי עשה וו על חבל עבה ודחף אותו דרך האשנב לארובה, כדי לבדוק אם לא נתקע שם דבר מה.

ורואים: מהארובה יוצאת עניבה, כפפה של אמא, ואפילו צעיף חגיגי של סבתא הוציא משם. זה

הסנאי שלנו בנה לעצמו קן בארובה. ככה זה. למרות שחי בבית, הוא לא מוותר על מנהגי היער. כזה כנראה האופי של סנאי.